

Неговото име нѣма да личи издълбано съ златни букви върху нѣкой паметникъ отъ мраморъ или гранитъ. Той е работилъ тихо и уединено, но внушително и енергично между стѣнитѣ на това здание, гдѣто се възпитаваха вече хиляди и хиляда младежи. Тукъ е пожертвувалъ г-нъ юбиляръ най-големата частъ отъ живота си въ грижитѣ, да бждатъ младежитѣ възпитани въ почитание на възвишеното и свѣтлото, въ любовъ къмъ доброто и къмъ отечеството, въ уважение къмъ родителитѣ, въ стремление къмъ науката, въ прилежание и прѣданостъ къмъ работата.

Той се е радвалъ всѣкога отъ такива ученици, които получаватъ добъръ успѣхъ, както се радва единъ баща отъ добритѣ си дѣца. А такъвъ единъ баща нека си припомнуватъ и бждущитѣ поколѣния, които ще посѣщаватъ това учебно заведение.

По тая причина другаритѣ и почитателитѣ на господина юбиляра рѣшиха, щото този салонъ, гдѣто се оцѣняватъ въ края на всѣка година поведението, прилежанието и успѣха на ученицитѣ, да бжде украсенъ съ *неговия ликъ*, изработенъ по желанието на другаритѣ отъ единъ нашъ младъ другаръ и художникъ г-нъ Евстатиевъ.

И въ тоя тържественъ моментъ падна ми се честъта да открия прѣдъ почитаемото събрание спслучливия портретъ на господина юбиляра.

Да живѣе господинъ юбилярътъ!

Бурни ржкоплескания.

Хорътъ почна да пѣе „Многая лѣта!“ а г-нъ Безеншекъ въ това врѣме се доближи до стѣната, дѣто бѣ покаченъ портретътъ на юбиляра, и сне отъ него покривката. Трѣбва да забѣлѣжимъ, че цѣлиятъ салонъ бѣ разкошно декориранъ съ келими и цвѣта, та никой не подозираше, че на стѣната подъ хубавия келимъ се намира художествено изработения портретъ на юбиляра. Изненадата за всички бѣ голѣма. Юбилярътъ бѣ трогнатъ до сълзи — до сълзи отъ радостъ. Ржкоплесканията не прѣставаха дълго врѣме.

Г-нъ Йоцовъ произнесе слѣдната рѣчь:

Господине директоре,

На мене се падна честъта да говоря на това тържествено събрание, не толкова върху заслугитѣ, които сте принесли на